

อติเต พาราณสีย พาราณสีราเช ราช กาเรนเต, เทวโล นาม ตาปโส อฏฐ มาเส หิมวุนเต วสิตวา โลณมุพิลเส
วนตถาย จตตาริ มาเส นคร อุปนิสสาย วสิตูกาโม หิมวุนตโต อาคนตวา นครทวารปาลเก ทิสวา ปุจจิ “อิม
นคร สมุปตตปพพิชิตา กตถ วสนตติ ๑

ในกาลอันเป็นไปล่วงแล้ว ครั้นเมื่อพระราชผู้เป็นใหญ่ในพระนครชื่อว่าพาราณสี (ทรงยังบุคคล) ให้กระทำอยู่ ซึ่งความ
เป็นแห่งพระราช ในพระนครชื่อว่าพาราณสี, อ.ดาบส ชื่อว่าเทวละ อยู่แล้ว ในป่าหิมพานต์ ลิ่นเดือน ท. แปร เป็นผู้ใคร่
เพื่ออันเข้าไปอาศัย ซึ่งพระนคร แล้วจึงอยู่ ลิ่นเดือน ท. ลี เพื่อต้องการแก้อันเสพซึ่งรสเค็มและรสเปรี้ยว (เป็น) มาแล้ว
จากป่าหิมพานต์ เห็นแล้ว (ซึ่งชน ท.) ผู้รักษาซึ่งประตูแห่งพระนคร ถามแล้ว ว่า “อ.บรพชิตผู้ถึงพร้อมแล้ว ท. ซึ่งพระ
นคร นี้ ย่อมอยู่ (ในที่) ไหน” ดังนี้ ๑

“กุมภการสาละย์ ภาณเตติ ๑

(อ.ชน ท. ผู้รักษาซึ่งประตูแห่งพระนคร กล่าวแล้ว) ว่า “ข้าแต่ท่านผู้เจริญ (อ.บรพชิตผู้ถึงพร้อมแล้ว ท. ซึ่งพระนคร นี้
ย่อมอยู่) ในโรงแห่งบุคคลผู้กระทำซึ่งหม้อ” ดังนี้ ๑

โส กุมภการสาล์ คนตวา ทวาร จตวา “สเจ เต อครุ, วสยยาม เอกรตติ สาลายนติ อาท ๑

(อ.ดาบสชื่อว่าเทวละ) นั้น ไปแล้ว สูโรงแห่งบุคคลผู้กระทำซึ่งหม้อ ยืนอยู่แล้ว ที่ประตู กล่าวแล้ว ว่า “ถ้า อ.ความไม่
หนักใจ (มีอยู่) แก่ท่านไซ้, (อ.เรา ท.) พึงอยู่ ในโรง ลิ่นราตรีหนึ่ง” ดังนี้ ๑

กุมภการ “มยห รตติ สาลาย กิจจ นตถิ, มหติ สาลา, ยถาสุข วสถ ภาณเตติ สาล์ นิยาเทสิ ๑

อ.บุคคลผู้กระทำซึ่งหม้อ (กล่าวแล้ว) ว่า “อ.กิจ ของกรรม ในโรง ในราตรี ย่อมไม่มี, อ.โรง หลังใหญ่, ข้าแต่ท่านผู้เจริญ
(อ.ท่าน ท.) ขอจงอยู่ ตามความสบาย” ดังนี้ มอบถวายแล้ว ซึ่งโรง ๑

ตสมี ปวิสิตวา นิสิเน, อปโรปี นารโท นาม ตาปโส หิมวุนตโต อาคนตวา กุมภการ เอกรตติวาส ยาจิ ๑

(ครั้นเมื่อดาบสชื่อเทวละ) นั้น เข้าไปแล้ว นั่งแล้ว, อ.ดาบส ชื่อว่า นารทะ แมื่อนอีก มาแล้ว จากป่าหิมพานต์ ขอแล้ว ซึ่ง
การอยู่ลิ่นราตรีหนึ่ง กะบุคคลผู้กระทำซึ่งหม้อ ๑

กุมภการ “ปจมาคโต อิมินา สหิ เอกโต วสิตูกาโม ภเวย วา โน วา, อตตานัน ปริโมเจสสามิติ จินเตตวา
“สเจ ภาณเต ปจมุคโต โรเจสสติ, ตสส รุจียา วสถาติ อาท ๑

อ.บุคคลผู้กระทำซึ่งหม้อ คิดแล้ว ว่า “(อ.ดาบส) ผู้มาแล้วก่อน เป็นผู้ใคร่เพื่ออันอยู่ โดยความเป็นอันเดียวกัน กับ (ด้วย
ดาบส) นี้ พึงเป็น หรือ หรือว่า (เป็นผู้ใคร่เพื่ออันอยู่ โดยความเป็นอันเดียวกัน กับ ด้วยดาบสนี้ พึงเป็น) หามิได้, (อ.เรา)
จักเปลื้อง ซึ่งตน” ดังนี้ กล่าวแล้ว ว่า “ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ถ้าว่า (อ.ดาบส) ผู้เข้าไปแล้วก่อน จักชอบใจไซ้, (อ.ท่าน ท.)
ขอจงอยู่ ตามความชอบใจ (ของดาบส) นั้น” ดังนี้ ๑

โส ตอ อุปสงกมิตวา “สเจ เต อาจริย อครุ, มยเมตถ เอกรตติ วสยยามาติ ๑

(อ.ดาบสชื่อว่านารทะ) นั้น เข้าไปหาแล้ว (ซึ่งดาบสชื่อว่าเทวละ) นั้น (กล่าวแล้ว) ว่า “ข้าแต่อาจารย์ ถ้าว่า อ.ความไม่
หนักใจ (มีอยู่) แก่ท่านไซ้, อ.เรา ท. พึงอยู่ (ในโรง) นี้ ลิ่นราตรีหนึ่ง” ดังนี้ ๑

“มหตี สาธา, (P38) ปวิสิตฺวา เอกมนฺเต วสาติ วุตฺเต, ปวิสิตฺวา ปุเรตรํ ปวิจฺจสฺส อปรภาเค นิสิตฺติ ฯ
(ครั้นเมื่อคำ) ว่า “อ.โรง หลังใหญ่, (อ.ท่าน) เข้าไปแล้ว จงอยู่ ณ ที่สุดส่วนข้างหนึ่ง” ดังนี้ (อันดาบสชื่อว่าเทวละ นั้น) กล่าวแล้ว, (อ.ดาบสชื่อว่านารทะ) เข้าไปแล้ว นั่งแล้ว ในส่วนอื่นอีก (แห่งดาบส) ผู้เข้าไปแล้ว ก่อนกว่า ฯ

อุโปปี สาราณียํ กถํ กถตฺวา, สยนกালে นารโท เทวสฺส นิปชฺชนฺภูจฺจานญจ ทฺวารญจ สลฺลภเชตฺวา นิปชฺชิ ฯ
(อ.ดาบส ท.) แม่ทั้งสอง กล่าวแล้ว ซึ่งวาจาเป็นเครื่องกล่าว อันเป็นที่ตั้งแห่งการยังกันและกันให้ระลึก, ในกาลเป็นที่นอน อ.ดาบสชื่อว่านารทะ กำหนดแล้ว ซึ่งที่เป็นที่นอน แห่งดาบสชื่อว่าเทวละด้วย ซึ่งประตุด้วย นอนแล้ว ฯ

โส ปน เทวโล นิปชฺชมาโน อตฺตโน นิสินฺนฺภูจฺจานเ อนิปชฺชิตฺวา ทฺวามชฺฌเ ติริยํ นิปชฺชิ ฯ
ส่วนว่า อ.ดาบสชื่อว่าเทวละ นั้น เมื่อนอน ไม่นอนแล้ว ในที่แห่งตนนั่งแล้ว นอนแล้ว ขวาง ในท่ามกลางแห่งประตุ ฯ

นารโท รตฺตี นิภฺชมนฺโต ตสฺส ชฺฆาสุ อุกฺกมิ ฯ
อ.ดาบสชื่อว่านารทะ เมื่อออกไป ในราตรี เหยียบแล้ว ที่ชฺฆา ท. (ของดาบสชื่อว่าเทวละ) นั้น ฯ

“โก มํ อุกฺกมิตฺติ วุตฺเต, “आज्रिय ओहन्ति आह ฯ
(ครั้นเมื่อคำ) ว่า “อ.ใคร เหยียบแล้ว ซึ่งเรา” ดังนี้ (อันดาบสชื่อว่าเทวละ) กล่าวแล้ว, (อ.ดาบสชื่อว่านารทะ) กล่าวแล้ว ว่า “ข้าแต่อาจารย์ อ.กระผม (ย่อมเหยียบ)” ดังนี้ ฯ

“कुञ्चुलि ओरुण्टो आकन्तवा मम च्छासु ओक्कमसिती ฯ
(อ.ดาบสชื่อว่าเทวละ กล่าวแล้ว) ว่า “ดูก่อนชฺฉุลิโกง (อ.ท่าน) มาแล้ว จากป่า ย่อมเหยียบ ที่ชฺฆา ท. ของเรา” ดังนี้ ฯ

“आज्रिय तुमहाकं ओह निपुननावं न चानामि, चमठ मेति वत्ता तसुस गन्तुतसुसेव, पति निक्खมิ ฯ
(อ.ดาบสชื่อว่านารทะ) กล่าวแล้วว่า ข้าแต่อาจารย์ (อ.กระผม) ย่อมไม่รู้ ซึ่งความที่แห่งท่าน เป็นผู้นอนแล้ว (ในที่) นี้, (อ. ท่าน) ของจอดโทษ แก่กระผม ดังนี้, (เมื่อดาบสชื่อว่าเทวละ) นั้น ครว้ครวญอยู่นั้นเดียว, ออกไปแล้ว ในภายนอก ฯ

อิตโร “ออยํ ปวิสนฺโตปิ มํ อุกฺกเมยฺยาติ ปวิตฺเตตฺตวา ปาทฺฐจาเน สีสํ กตฺวา นิปชฺชิ ฯ
(อ.ดาบสชื่อว่าเทวละ) นอกนี้ (คิดแล้ว) ว่า “(อ.ดาบส) นี้ แม่เมื่อเข้ามา พึงเหยียบ ซึ่งเรา” ดังนี้ เป็นไปรอบแล้ว นอนแล้ว กระทำซึ่งศีรษะ ในที่แห่งเท้า ฯ

นารโหปี ปวิสนฺโต “ปจฺมมฺปาหํ आज्रिये अपरच्चे, ओहानिस्स प्हापस्सेन पविसिस्सामीति जिन्हेतत्ता आकज्जनฺโต คี
วาย อุกฺกมิ, “โก เอโสติ วุตฺเต, “ओहं आज्रियाति वत्ता “कुञ्चुलि पज्म च्छासु ओक्कमित्ता ओहानि คีวาย อุกฺก
มิ, ओहिसिस्सामी तन्ति वุตฺเต, “आज्रिय मय्हं तोसो नत्ति, ओहं तुमहाकं ओवं निपुननावं न चानामि, ‘पजम्पि मे
อปราชํ ओत्ति, ओहानि ปาพस्सेน पविसिस्सामीति पวิจฺจโสมฺหิ, चमठ मेति आह ฯ

แม้ อ.ดาบสชื่อว่านารทะ เมื่อเข้าไป คิดแล้ว ว่า “อ.เรา ผิดแล้ว ในอาจารย์ แม่ก่อน, ในกาลนี้ (อ.เรา) จักเข้าไป โดยข้าง
แห่งเท้า (ของอาจารย์) นั้น” ดังนี้ มาอยู่ เหยียบแล้ว ที่คอ, (ครั้นเมื่อคำ) ว่า “อ.ใคร นั้น ดังนี้ (อันดาบสชื่อว่าเทวละ)
กล่าวแล้ว, (อ.ดาบสชื่อว่านารทะ) กล่าวแล้ว ว่า “ข้าแต่อาจารย์ อ.กระผม” ดังนี้ (ครั้นเมื่อคำ) ว่า “ดูก่อนชฺฉุลิโกง (อ.
ท่าน) เหยียบแล้ว ที่ชฺฆา ท. ก่อน ย่อมเหยียบ ที่คอ ในกาลนี้, (อ.เรา) จักสาป ซึ่งท่าน” ดังนี้ (อันดาบสชื่อว่าเทวละ) กล่าว

แล้ว, กล่าวแล้ว ว่า “ข้าแต่อาจารย์ อ.โทษ ของกระผม ย่อมไม่มี, อ.กระผม ย่อมไม่รู้ ซึ่งความที่เฝ้าท่าน เป็นผู้นอนแล้ว
อย่างนี้, (อ.กระผม) เป็นผู้เข้าไปแล้ว (ตัวยั้งคิด) ว่า “อ.ความผิด แม้ครั้งที่หนึ่ง ของเรา มีอยู่, ในกาลนี้ (อ.เรา) จักเข้า
ไป โดยข้างแห่งเท้า ดังนี้ ย่อมเป็น, (อ.ท่าน) ขอจงอดโทษ แก่กระผม” ดังนี้ ฯ

“ภุชชฎิล อภิสปิสุสามิ ตนุติ ฯ

(อ.ดาบสชื่อว่าเทวละ กล่าวแล้ว) ว่า “ดูก่อนชฎิลโกง (อ.เรา) จักสาป ซึ่งท่าน” ดังนี้ ฯ

“มา เอวํ อกริตถ อาจริยาติ ฯ

(อ.ดาบสชื่อว่านารทะ กล่าวแล้ว) ว่า “ข้าแต่อาจารย์ (อ.ท่าน) อย่าได้กระทำแล้ว อย่างนี้” ดังนี้ ฯ